

Ač se tajná plavba v dřevěné bedně se zdála být zprvu vzrušující, po nějaké době, která Saber připadala jako hodiny, začalo být celé to schovávání neskutečně nudné. Bez možnosti jakéhokoliv rozptýlení neměla jak se zabavit a frustrující atmosféra z možného odhalení vůbec nepomáhala. Nejdůležitější bylo zůstat potichu a nenechat se odhalit, dokud nebudou minimálně dva dny od přístavu. Saber jen doufala, že už se v té době otec nebude chtít vrátit na ostrovy, pokud ji najde.

Saber bylo však jasné, že bude muset svůj úkryt v nejbližší době opustit. Její útěk byl až příliš spontánní a až žalostně málo promyšlený. Jistě, neměla moc času, do odplutí lodě zbývaly necelé dvě hodiny, nicméně, to nic neměnilo na faktu, že si nevzala žádné zásoby. Což znamenalo jediné. Bude muset jít najít sklad s potravinami a nějaké si sehnat.

Saber se začala modlit k velké pětici severských bohů, aby byla její krabice umístěna právě v tom skladu.

V minulosti na Drakonis párkrát dostala, nepočítaje samozřejmě její první plavbu. Tenkrát ji ale nikdy nenapadlo příliš prohledávat podpalubí, nebo další kajuty.

Jediná místa, kterou navštívila, byla kapitánova kajuta, paluba a můstek.

Její táta jí dokonce jednou dovolil kormidlovat. Samozřejmě, že on kormidlo celou dobu držel také, takže loď nemohla do ničeho nabourat.

Možná bych se měla pokusit znovu usnout, pomyslela si Saber. Když budu spát, cesta mi uběhne rychleji.

Opět se schoulila do klubíčka a zavřela oči.

Asi se jí skutečně podařilo na chvíli zabrat, protože co ji probralo, bylo táhlé a hlasité zakručení v jejím vlastním bříšku. Další věcí, která ji trápila, bylo sucho v krku.

Jak už je to dlouho, co jsem nejedla a nepila? Nemůžeme se přece plavit tak dlouho.

Opatrně nadzvedla víko bedny a na několik vteřin se zaposlouchala. Musela se ujistit, že je opravdu sama. Místnost, kam ji v bedně odnesli, byla setmělá. Rozhlédla se po okolí. Zdálo se že musí být buď brzká ranní doba, nebo naopak pozdní večerní. Důvodem jejího přesvědčení bylo malé okénko. Za jeho sklem byla jasná čerň.

Saber v duchu předpokládala, že je noc. Když odplouvali ze Severního přístavu, byla noc. Hádala, že pokud si během dne dvakrát zdřímla, musela pravděpodobně prospat celý den. Takže neměla ani kousek jídla, ani kapku vody po celou dobu, co na lodi strávila. Není divu, že je tak vyprahlá.

Musím si sehnat alespoň malé zásoby. Pak tu budu moci zůstat schovaná ještě pár dní. Potom bych měla jistotu, že se určitě nevrátíme a já tu zůstanu.

Opatrně vylezla ven z bedny. Snažila se našlapovat co nejtišeji. Stačilo i jedno zavržení a její skrýš by byla prozrazena.

Rozhlédla se po místnosti a zjistila, že měla smůlu. A to pořádnou. Skutečně byla ve skladu, ale ne v tom, ve kterém si přála být.

Vysoko nad zemí visely pistole v držácích. Vedle nich také nějaké šavle a meče. V místnosti také bylo množství sudů (asi se střelným prachem), a ještě nějaké další bedny.

Takže ji dali do skladu munice. Tady jídlo nesežene, leda by chtěla jíst železo mečů a pít kolomaz.

Tohle je bezvýsledné. Pomyslela si. Nemá cenu to tu dál prohledávat.

Saber si povzdechla. *Nemám na výběr, musím ven.*

Po špičkách se připlížila ke dveřím. Při každém větším zavržení stáhla poděšeně uši a na několik vteřin se zastavila. Pak pokračovala dál.

Musela ujít jen pár metrů, malý kousek ke dveřím, ale jen tenhle kratounký kousek jí zabrali zabral přinejmenším deset minut. Bylo jí jasné, že v okamžiku bude muset zrychlit. Nemá na tuhle "výpravu" celou noc.

Brzy budu jak pravý pirát, pomyslela si.

Čekala, že se bude cítit jinak. Představa, jak vtrhne do něčí kajuty a sebere vše, co vidí, v ní vytvářela vzrušení.

Tak proč teď cítí ten podivný tíživý pocit okolo žaludku? Tohle přece nemůže být tak těžké.

Pomalou začala otevírat dveře. Ty se rozevřely do chodby, takže jí bránily ve výhledu na pravou stranu. Naštěstí bylo v chodbě šero, díky čemuž měla raději zůstat nepovšimnuta.

Polkla.

"Odvážným štěstí přeje..." zamumlala a vyrazila chodbou doleva.

Byla tak nervozní, takže včas nepostřehla, že se dveře začaly zavírat samy. Za nimi stál mladý poník. Tuto noc měl svou první hlídku u skladu munice, takže je jasné, že si hříběte vycházejícího ven všimnul.

Saber si kopyta, které se po ní natáhlo, všimla příliš pozdě.

Útočník ji stáhl k sobě a povalil na zem. Byl silnější než ona, takže její pokusy o útěk byly zbytečné. Zkoušela ho kopnout, ale její kopyto zastavil.

Kvůli tmě ho nedokázala rozpoznat. Mohl to být kdokoliv z tátovy posádky.

"Ani se nehni, ta malá kryso," sykl potichu. Kvůli šepotu se Saber nedařilo rozpoznat jeho hlas. "Okamžitě mi pověz, jak jsi se dostala do toho skladu, nebo tě udám kapitánovi. A věř mi, že ten dělá s černými pasažéry rychlý proces. Jedna, dvě--"

"Já jsem dcera kapitána, ty idiote! Ne černý pasažér." Saber sebou trhla. Ne snad kvůli tomu, že nazvala někoho z otcových poníků idiotem, ale ze strachu, jestli svůj hlas nezvýšila moc.

"..." Poník mlčel. Asi si musel přebrat v jeho makovici, co mu právě řekla. "Červenko?"

Saber vytřeštila oči. Konečně poznala o koho se jedná. Ten hlas by poznala kdekoliv.

Roh mladého jednorozce se jasně rozzářil a odhalil obličej obou mladých poníků.

"K-kajusi?" Saber nevěděla, jestli se má červenat, nebo mu jednu vrazit. Takhle blízko u sebe ještě nikdy nebyli. A teď ji Kajus držel přimáčklou u země.

Bylo vidět, že i jemu došlo, co se jí asi honí hlavou, protože urychleně uskočil. Sám nemohl uvěřit, že se tohle právě děje. Nevěděl, co je neuvěřitelnější. Jestli fakt, že Saber napadl, nebo, že je Saber vůbec TADY.

"Co tady děláš? Vždyť ty bys měla být doma!" Přestože šeptal, z jeho hlasu byl slyšet mírný vztek. "Nemůžeš se sem jen tak vetřít a čekat, že--"

Větu však nestačil doříct. On i Saber jasně slyšeli zvuky kopyt, které se blížily jejich směrem. Nebyly příliš hlasité, což mohlo znamenalo, že jich nebylo moc.

Saber se zničehonic rozechvěla strachem.

Nenene! Jestli nás tady najdou budeme mít oba dva průšvih. A navíc můžeme být stále příliš blízko k přístavu.

Stejně myšlenky se honily hlavou i Kajusovi. Bez mrknutí oka zhasnul svůj roh a chodba se opět ponořila do temnoty. Pak už jen pomohl jeho červené kamarádce urychleně vstát a rychlým krokem se vydali ke skladu munice.

Dostali se tam rychle, konec konců, Saber nedošla moc daleko. Kajus ji strčil dovnitř.

“Zůstaň tady a za žádných okolností nevycházej.” Když si všiml, jak je Saber z jeho počínání vyděšená, jen se povzbudivě zasmál. “Neboj, Červenko. I kdybych měl průsvih, budu maximálně drhnout palubu. A to by bylo nejhorší, co bych mohl schytat.” Potom zavřel dveře a znemožnil Saber, aby mohla vidět, co se v chodbě děje.

Jediná věc, kterou mohla v téhle situaci udělat, bylo přiložit ouško ke dveřím a poslouchat hlasy ozývající se zpoza nich.

Dokázala rozpoznat Kajusův hlas, ale druhého hřebce neznala. No, faktem bylo, že neznala všechny členy tátovi posádky, takže tohle pro ni nebylo tak překvapivé.

“Děje se tady něco, mladej? Slyšel jsem nějaký hlasy. Jeden zněl nějak... zženštile. Nevíš o tom něco?”

“To se ti muselo něco zdát. Já nikoho neviděl, ani neslyšel.” Kajus zněl tak klidně.

“Hmf, nemysli si, že mě přechčiješ, mladej. Moc dobře jsem si všiml toho tvého světélka. Tys opustil hlídku, co?”

Bylo ticho. Kajus neodpovídal a druhý hřebec se jen uchechtl. “A nemysli si, že na tebe kapitán půjde zlehka, jen proto, že jste si vy a jeho dcerka ‘blízci’”.

Saber cítila, jak rudne. To si ostatní myslí, že táta najal Kajuse jenom proto, že spolu mají dobrý vztah? Ne, to přece nemohlo být jenom proto. Navíc, ona a Kajus byli jen přátelé. Žádný vážný vztah neměli...

Hřebec znovu promluvil. “Tak to vybal mladej. Kams zmizel.”

Kajus konečně promluvil váhavým hlasem. “Musel... musel jsem si odskočit.”

Piráta se rozřehtal. “Nebud' takovej poseroutka. Prostě ses potřeboval vychcat, to je normální. Příště před hlídkou tolik nepij, ať nemusíš odbíhat.”

Saber naslouchala klapání kopyt, které se začaly vzdalovat. Ale ještě na moment se zastavily.

“Hele, mladej. Až ti skončí služba, dole o partu níž se hrajou karty, tak kdyby ses chtěl připojit, dám ostatním vědět.”

“Popřemýšlím o tom.”

Asi pět minut poté se dveře opět otevřely a Kajus vešel dovnitř. Netvářil se ani trochu vesele, že ji vidí. Spíše naopak.

“Překvapení?” Nejistě se usmála.

“Co tady, Saber, sakra děláš?! A jak ses sem vůbec dostala, vždyť když jsme se viděli naposled, tak jsi běžela domů? A nemyslím si, že by si to kapitán rozmyslel. Jinak bys byla jinde. Takže?” Přiběhl k ní a popadl ji, zatřásl s ní, aby dostala rozum. Když ji pustil, upřel na ni pohled, který byl nesmlouvavý a přesně říkal, že nechce slyšet žádné vytáčky.

“No... já... víš...”

“Saber,” řekl rozhodným hlasem.

“Dobrá.” Saber se nadechla a znovu vydechla. “Já už to nemohla vydržet! Máma byla každým rokem neústupnější, táta se přestával vracet a teď bys mi zmizel ze života i ty? Nemohla jsem to dopustit. Tak jsem vzala situaci do vlastních kopyt!”

V krátkosti vypověděla Kajusovi, jak se vlastně na loď dostala.

“Takže to byl tvůj brilantní plán. Schovat se do bedny.”

“Jop!” Na její tváři hrál úsměv. “Na to jak je to primitivní, je to docela efek--au! To bylo za co?!” zeptala se rozzlobeně, po té, co jí Kajus ušetřil políček.

“Za to, že se pořád chováš jak malé hříbě. Ty se vloupeš na tuhle loď, aniž by o tobě kdokoliv věděl.” Místností se rozeznělo kručení žaludku mladé klisničky.

“A podle toho zvuku hádám, že sis ani nevzala jídlo. Proto jsi šla ven? Protože jsi dostala hlad? Nerad ti to říkám, ale i to sis měla líp promyslet. Kdybych tě nenašel já, ale namísto toho někdo z posádky, tak pro ně bys byla jen černý pasažér. Navíc potmě by ani hned nepoznali, co jsi zač.”

Saber uhnula pohledem. Nesnášela, když ji někdo káral, a hlavně to nenáviděla od Kajuse.

“Ty taky vždycky musíš vědět všechno, co? Pro tebe je všechno lehčí. Ty ses nemusel na loď propížit, táta tě vzal rovnou. A ani jsi nemusel řešit zásoby, protože máš jídlo jisté.”

“Saber, to bylo vážně tak těžké počkat rok, dva? Bloody tě vážně chtěl pak vzít na Drakonis, přísahám.”

Saber sklopila uši. “Ale to by znamenalo, že kdybych zůstala ještě dva roky na ostrově... tak bych byla dva roky bez tebe.”

Nastala chvíle ticha. Ani jeden nic neříkal. Až se zničeho nic znovu ozval Sabeřin žaludek. Kajus si jen povzdechl a položil kopyto na její hlavu. Lehce ji pocuchal hřívou.

“Ani se odsud nehni. Podle toho, jak ti kručí v žaludku, už vážně potřebuješ něco zakousnout, tak čekej. Skočím ti něco propašovat ze skladu potravin. Takže, zůstaň, Červenko.”

“To bylo jak na psa!” Zaprotestovala.

Škádlivě na ni zamrkal.

V podobném duchu od té chvíle se nesly i následující dny. Pokud Kajus mohl, bral si ochotně hlídky u skladu munice, ať už denní nebo noční. A kdykoliv mohl, nosil své kamarádce nepatrné množství jídla z palubních zásob.

Aby si byla Saber skutečně jistá, kdy do místnosti vchází její kamarád a kdy to je někdo z Bloodyho podsádky, vymysleli společně speciální kód ohledně klepání. Pokud za dveřmi stál Kajus, musel na ně zaklepat jednou pomalu, dvakrát rychle. Díky tomu zvládali vyhnout se odhalení a Saber nemusela hladovět.

Takto jim to vycházelo nejméně týden. Týden skrývání. A pak se vše změnilo.

Saber seděla na své bedně a dívala se ven z malého okénka. Bylo nejspíše okolo poledne, vzhledem k tomu, jak bylo slunce vysoko na nebi.

Zajímalo by mě, co se teď na lodi děje. Pomyslela si znuděně.

Kromě Kajusových návštěv, trávila svůj veškerý čas sama. Neměla příliš mnoho aktivit ke konání. Navíc nesměla být příliš hlasitá, aby nedošlo k jejímu odhalení. A měla nápad, že by si trávila čas procvičováním svých šermířských dovedností, ale ten velice rychle zavrhla. I kdyby zůstala potichu, místnost nepropůjčovala dostatek prostoru, který pro tuto aktivitu potřebovala.

Znenadání se ozvalo smluvené zaklepaní. Tentokrát však znělo... urgentně!

Aniž by čekal na odpověď, Kajus se vřítel do skladu. V jeho obličejí se zračily strach a nervozita. Něco se dělo.

“Červenko, okamžitě se schovej. Hned!” Aniž by ji dal čas něco namítnout, popadl ji za kopyto a začal ji táhnout směrem k její krabici,

“Počkej, já tomu nerozumím? Proč ten spěch?”

“Nemáme čas, ostatní tu brzy budou pro zbraně.”

“Ale k čemu? Co se děje, Kajusi?!” To napětí bylo nakažlivé.

“Protože na Drakonis útočí! Proto se musíš schovat a to hned teď.” řekl a pomohl zaražené Saber vlézt si do dřevěné bedny.

Přesně, jak Kajus řekl, místnost se brzy zaplnila množstvím hlasů, řinčením zbraní a samozřejmě i mnoha nadávkami. Saber toho moc nevnímala. Jediné, na co se dokázala soustředit, byly myšlenky na blížící se bitvu. Pořád jí v hlavě zněla poslední slova jejího kamaráda.

“Na Drakonis útočí, útočí, útočí...”

To nebylo obyčejné rabování. Ne, tohle byla bitva. Na loď útočili vojáci nebo jiní piráti.

Cítila, jak se jí žaludek stahoval vzrušením. Na tuhle chvíli čekala takovou dobu. Vždy při jejích trénincích na pláži si představovala souboj s neviditelným protivníkem, jak bojuje s jiným pirátem. A teď měla možnost bojovat skutečně, ne jen proti vzduchu.

Hluk zvenčí neustával. Sice už nevycházel přímo z místnosti, ale nahoře to očividně vřelo.

“Jdu tam!” řekla rozhodně a vykoukla ze svého úkrytu.

Sklad byl skutečně prázdný a k jejímu zděšení zmizela i většina zbraní.

Jak mám bojovat neozbrojená? pomyslela si a začala horečně prohledávat sklad, jestli tu něco nezbylo. Jaké bylo její nadšení, když našla meč, který ležel v rohu místnosti. Zřejmě na něj v tom spěchu zapomněli. Nicméně k boji bohatě stačil a s nově nalezenou zbraní Saber vyběhla ven, vstříc bitvě zuřící na palubě.

Když vyběhla schody, naskytl se jí pohled, který se rozhodně v jejích cvičných soubojích nevyskytoval. Stačilo se jen podívat a bylo jí jasné, že tohle skutečně nebylo jen obyčejné přepadení nějaké obchodní lodi za účelem rabování. Tohle byl souboj dvou pirátských posádek s jediným účelem. Zničit tu druhou.

Tomu taky odpovídala scéna, které teď byla svědkem. Řinčení mečů bylo slyšet ustavičně, spolu s výkřiky zraněných nebo umírajících poníků.

Tohle rozhodně nebyla nějaká dětská hra. Tady šlo o život.

Ale musím dokázat, že to zvládnou. Že jsem připravená.

Saber však s hrůzou zjistila, že se nemůže pohnout. Tohle rozhodně nebylo stejné jako na pláži. Tehdy mohla maximálně nastydnout, tady mohla zemřít! A uvědomovala si to až moc dobře.

Tam, kde bylo ještě před chvílí nadšení, tam byl teď strach.

Musím se schovat. Kajus měl pravdu.

Než se však na něco zmohla, kdosi na ni zaútočil. Jen tak tak stihla zvednout meč na obranu před útočníkem.

Byl to robustní zemní poník, jehož srst byla zbarvená do hněda. Hřívu měl téměř vyholenou a o casu se taky nedalo moc mluvit.

Co na něm bylo nejděsivější byl jeho výraz. Z jeho pohledu Saber mrazilo.

“Ale ale,” řekl trochu nakřáplým hlasem. “Koukám, že z podpalubí utekla nějaká přerostlá krysa. Copak tu děláš krysičko? Hledáš zábavu?” Udělal krok k ní, svou šavli měl připravenou k úroku. “Co kdybych s tebou trochu pobavil,” řekl zvláštním tónem a olízl si rty. Saber nevěděla proč, ale děsil ji tím ještě víc.

Zdvihla svůj meč na obranu. V krku měla sucho, po čele ji stékaly kapky potu a kopyta se jí třásla tak patrně, že by si toho nevšiml jen slepec.

Přesto měla jedno příslovečné eso v rukávu. Bylo však nebezpečné ho použít. Ale neměla na výběr.

“N-nemůžeš mi nic udělat. Já- já jsem kapitánova dcera! Jestli mi něco, cokoliv provedeš, můj otec tě zabije!”

Hřebec se zastavil. Bylo na něm jasně poznat, že ho taková informace zaskočila. Saber v duchu prosila všechny severské bohy, aby složil zbraň a pomohl jí se dostat do bezpečí. Poník se začal smát.

“Hahaha! Tak ten byl dobřej!” Začal se k ní pomalu blížit, čímž nutil klisničku naopak couvat. Oba své měli v pozoru. “Pochybuju, že bys byla dcera našeho kapitána, protože si nejsem vědom toho, že měl náš kapitán stárou, natož haranta. Což znamená, že ty musíš být dcera Bloodyho.” Na jeho tváři se objevil zlověstný úsměv. “Jestli pak se vzdá výměnou za tebe, ty vypelichaný kuře!”

Vrhl se proti ní a začal ji zasypávat údery. Saber dobře věděla, že mu prozradila, kým je.

Vždyť ani pořádně nikdy nevěděla, kdo pracuje pro tátu. Bloodyho posádka se samovolně obměňovala. Každou chvíli někoho zachránili, každou chvíli někdo spadl přes palubu.

Někoho naverbovali v přístavu, jiného odvedli vojáci. Tak to prostě bylo.

Zásahy od Sabeřina protivníka nebyly příliš přesné, ale zato byly silné. Z každého odrazení ji bolelo kopyto.

Nevydržím to dlouho...

Zemní poník se postaral o veškeré její soustředění, ale v jednu chvíli se rychle rozhlédla, jestli někde nenajde pomoc. Všichni byli příliš zaměstnaní vlastními souboji. Saber měla zlověstné tušení, že jí nikdo nezachrání.

Najednou ucítila za zády něco tvrdého. Jedno ohlédnutí stačilo, aby bylo jasné, že je v pasti. Byla zatlačena k zábradlí.

Hřebec se na ni vrhl s jedním posledním zásahem. Nechtěl ji zabít, zatím ne. Ne, chtěl ji jen dostatečně znehybnět, aby se už nebránila.

Saber zavřela oči a vykřikla děsem. Na to co následovalo vzpomínala ještě několik měsíců. Sama si nebyla jistá, jak se to stalo, možná to byly instinkty, možná to bylo jen štěstí, ale podařilo se jí zvednout meč do správné výšky a správné polohy.

Saber ucítila, jak jí na srst dopadaly jakési kapky.

Že by se zvedla nějaká větší vlna? Pomyslela, si přestože měla nepříjemný pocit.

Jeho rukověť ztěžkla. Saber už nestačili síly a pustila ho. Čekala několik vteřin než se odvážíla otevřít oči.

Jen několik milimetrů od jejího obličejce bylo ostří protivníkovi šavle zabodnuté do podlahy. Majitel oné šavle ležel hned vedle. Hleděl na ni prázdnýma očima. Zračilo se v nich překvapení. Skoro jako by nevěděl, co se právě děje. Z hrudi mu čnělo jiné ostří. Ostří meče, kterého Saber před chvílí pustila

Ono tušení se naplnilo. Kapalina, která ji předtím zmáčela srst byla stejné barvy, ne-li rudější.

Snad za to mohl všechen ten strach, nebo za to mohl uvědomění, co udělala, bylo to jedno. Podstatné bylo, že Saber okamžitě omdlela.

Sny, které se jí poté zdály byly divoké. Nejprve se plavila po nekonečném moři pouze v té zatracené dřevěné bedýnce, která se neustále zmenšovala, až měla strach, že ji rozdrť. Cítila klaustrofobický pocit, který ji svíral hrdlo.

A pak najednou-BUM! Dřevěné stěny okolo okolo ní vybuchly. Saber se s vyděšeným výkřikem zřítla do moře. Jediné, čeho se mohla držet, byla jen spodní deska bedny, ze které ji kopyta stejně sklouzávala. Najednou si uvědomila, že moře, ve kterém plula nemělo běžnou barvu. Bylo karmínově rudé. Saber už už chtěla vyděšeně vykřiknout, ale najednou ucítila tlak pod zadními kopyty a než si to stačila uvědomit, sála na palubě, která, stejně jako moře předtím, nemělo konec. A všechno obepínala mlha.

Z ní zničeho nic vyšel poník, proti kterému stála během bitvy na Drakonisu. Jeho šavle se zlověstně leskla.

“Tentokrát je řada na mě, malá Kapitánko.” S těmi slovy se proti ní vrhl. Saber se dala na útěk, ale z nějakého důvodu byla stále pomalejší a pomalejší. Chtěla uletět, ale neměla křídla.

Tohle je můj konec! Problesklo ji hlavou, když ucítila dotyk šavle šíleného poníka.

S výkřikem se probudila. Byla spocená a celá se trásla.

“Byl to jen sen? Jen sen, jen sen, jen sen,” zamumlala a plácla sebou do postele.

Moment... Do postele? Jak se tam dostala.

Horečnatě se rohlédla po místnosti ve které se nacházela. Zнала ji. Už v ní byla. Tohle byla kajuta kapitána. Kajuta jejího otce.

“Tak ses konečně probírala,” ozvalo se od dveří.

Já o vlku... Pomyslela si a podívala se na svého tátu, který právě vešel. “Ahoj, tati.”

“Jak ses dostala na loď?”

Páni, jde rovnou k věci. “No, já chtěla jsem tě překvapit. Takže...překvapení? Hehe...”

Nervózně se zasmála.

“Vážně pěkné překvapení. Vplížíš se na loď, schováváš se v nebezpečném skladu munice a pak se málem necháš zabít. Co jsi vlastně dělala na palubě? Jasně jsi musela slyšet, že se bojuje. Kdybych nebyl tvůj otec, zeptal bych se, žes po nich nezdědila rozum. Nebo pud sebezáchovy.”

Saber zahanbeně ztropila uši. Táta se na ni zlobil a to pořádně.

Tohle nechtěla. Chtěla jeho uznání. Ne jeho kázání.

“Já asi nebyla v bezvědomí moc dlouho, co?”

Bloody nechápavě natočil hlavu? “Huh? Jak jsi na to přišla.”

“Pořád máš svoji masku.”

“Hmm, máš dobrý postřech,” řekla a sejmula si masku, kterou nosil okolo očí. Nějak dokázala podtrhnout jejich červenou barvu. Z toho vlastně i vycházelo jeho pirátské jméno, Bloody Mask.

“Jak na tom vlastně jsi, Saber? Jsi nějak zraněná? Nebo něco jiného?”

Zavrtěla hlavou. V duchu se připravovala na pohlevek, nebo nějaký jiný trest, ale nic takového nepřišlo. Její otec ji obejmul. “Díky bohům, že jsi v pořádku, Šavličko. Když tě tam našli, celou zakrvácenou, myslel jsem, že se mi zastaví srdce. Nevěděl jsem, jak jsi se sem dostala, ale věděl jsem, že kdyby se ti něco stalo, tvá matka by mě zabil.”

Saber se při té představě musela zasmát. Objetí otci opětovala.

“A teď mi řekni, co se během toho útoku stalo, Saber. A řekni mi i to, co se dělo předtím.”

A tak mu řekla vše. O tom, jak proklouzla na loď, jak ji našel Kajus, jak jí nosil zásoby. Pak se dostala k dnešku. Vyprávěla otci o svém nadšení, když se vhrnula do víru boje, ale jak ji ochromil strach. Své vyprávění zakončila soubojem s pirátem z nepřátelské lodi.

Bloody, který mlčel po celou dobu vyprávění, konečně promluvil: "O tom magorovi jsem slyšel. Henfesto, nebezpečný poník a krvelačný šermíř, který se nezastaví před ničím.

Vlastně, už se zastavil, díky tobě. Dobrá práce."

"Co byl zač? Byl to sice pirát, ale zdál se takový divoký a nevypočitatelný."

"Hmm, vyzpovídal jsem několik z těch, kteří to přežili, a rozhodli se přejít ke mně. Ten hřebec, ač se občas choval jako pološílený, měl velmi vysoké ambice. Prej se během pár let natolik vypracoval, až se stal pravou rukou jejich kapitána. Ale prej chtěl ještě výš, a tak plánoval vzpouru. Ovšem, spousta poníků byla věrná starému vedení. A pak přišlo přepadení. Když tě tam v tom chaosu našel, musel vycítit příležitost. Kdyby mě zabil, získal by si potřebný respekt. Respekt, který ke vzpouře potřeboval."

Saber sklopila hlavu. "Tati, můžu se tě na něco zeptat? Ten poník, on je mrtvý, že jo? A ten, kdo ho zabil, jsem byla já, co?" Její hlas se třásl. Zvedla k němu usazené oči. "Řekni, byla jsem to já?!"

Bloody se na ni podíval, tentokrát téměř bez emocí. "Oba známe odpověď."

Saber se začala pohiňávat. Hihňání předešlo v smích a ten sílil. Ze smíchu se však brzy stal řev a po tvářích jí tekly slzy. Takhle to nechtěla. Chtěla cítit radost. Někoho zabila, byl z ní pravý pirát. Ale nešlo to. Ne teď.

Bloody se svou dceru nesnažil utěšovat. Věděl, že tady nebude nic platný. Teď musel být trpělivý.

Když se Saber dostatečně uklidnila, opět zamířila pozornost k otci. "Můžu tě o něco poprosit? Netrestej Kajuse. Klidně přijmu dvojnásobný trest, ale on ať nic nedělá. Za nic nemůže."

"Huh, to je náhoda. Když tě sem Kajus nesl, žádal mě o to samý, akorát obráceně."

To ji šokovalo. "On, on chtěl, abys mi zmínil trest?"

"Jop. Ale řekl jsem mu, že si každý člen posádky musí odpracovat svůj trest. A že nikdy nepromíjím. Takže budete oba dva drhnout palubu minimálně dva měsíce... Po tý dnešní potyčce bude pěkně zasviněná."

"T-t-t-to znamená, že?!"

Bloody se pousmál. "Vítej v posádce Drakonisu, Red Saber."